

VIJESTI IZ SVIJETA

Adventistička misija za mladež i odrasle

Drugo tromjesečje 2021.

INTERAMERIČKA DIVIZIJA

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Prijevod

Mirna Đurin

Korektura

Brankica Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2021.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

U ovom tromjesečju prikazujemo Interameričku diviziju, koja uključuje zemlje i područja u Karipskom moru, Srednju Ameriku i sjeverni dio Južne Amerike. U tom dijelu svijeta živi gotovo tristo milijuna ljudi, a članstvo Crkve adventista sedmog dana broji 3,75 milijuna vjernika. To je omjer od jednog adventista na svakih osamdeset stanovnika.

Projekti trinaeste subote ovog tromjesečja su posebni: svih trinaest sveučilišta i fakulteta u ovoj diviziji dobit će dio dara trinaeste subote kako bi uspostavili središta utjecaja za bolji život u kojem će se studenti moći osposobiti da postanu misionari. Popis visokoškolskih ustanova možete pronaći na sljedećoj stranici.

Zahvaljujemo na vašim darovima trinaeste subote koji su prije tri godine pomogli financirati projekte na Antilskom adventističkom sveučilištu u Portoriku, Sveučilištu Južnih Kariba u Trinidadu i Tobagu i Jugoistočnoj bolnici u Meksiku.

PDF verziju *Vijesti za mlade i odrasle* na engleskom jeziku možete preuzeti na bit.ly/adultmission, a *Vijesti iz svijeta za djecu* na [Bit.ly/childrensmision](http://bit.ly/childrensmision). Videozapisi Mission Spotlight dostupni su na bit.ly/missionspotlight.

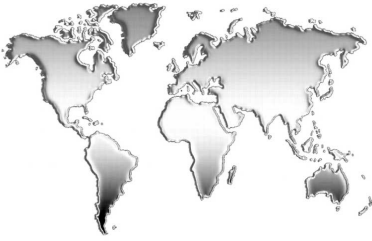
Hvala vam što ohrabrujete svoju crkvu da pomažu adventističku misiju!

Andrew McChesney, urednik

Misijski projekti

Trinaesta subota u ovom tromjesečju pomoći će Interameričkoj diviziji da otvori trinaest središta utjecaja za bolji život, po jedan u svakom od navedenog:

- ◆ Antilsko adventističko sveučilište (Portorikanska unija), Portoriko;
- ◆ Kolumbijsko adventističko sveučilište (Sjevernokolumbijska unija), Kolumbija;
- ◆ Kubanski adventistički teološki seminar (Kubanska unija), Kuba;
- ◆ Dominikansko adventističko sveučilište (Dominikanska unija), Dominikanska Republika;
- ◆ Haićanska adventistička sveučilišna akademija (Haićanska unija), Haiti;
- ◆ Sveučilište Linda Vista (Jugoistočna meksička unija), Meksiko;
- ◆ Sveučilište Navojoa (Sjevernomeksička unija), Meksiko;
- ◆ Sveučilište Montemorelos (Sjevernomeksička unija), Meksiko;
- ◆ Sveučilište Sjevernih Kariba (Jamajkanska unija), Jamajka;
- ◆ Adventističko sveučilište Srednje Amerike (Južnoamerička unija), Kostarika;
- ◆ Sveučilište Južnih Kariba (Karipska unija), Trinidad;
- ◆ Adventistički sveučilišni institut u Venezueli (Zapadnovenezuelska unija), Venezuela;
- ◆ Adventist Junior College (Unija Belize), Belize.

3. travnja 2021.
Djevojke ili Bog?
Trinidad i Tobago

Kada je Daniel imao jedanaest godina, dječak iz susjedstva upoznao ga je s hip-hop plesom u glavnom gradu Surinama, Paramarebu.

Daniel je vidio plesanje na televiziji, ali nikada uživo. Bio je oduševljen okretima, stajanjima na rukama i skakanjima na jednoj ruci. Primijetio je da djevojke vole gledati takvo plesanje i on je želio da djevojke gledaju njega. Naučio je plesati. Daniel je volio ples, a osvojio je lokalni talent show i čak put u Nizozemsku. Njegova popularnost je rasla i djevojke su se gužvale oko njega.

Jednoga dana Daniel je sjedio na svojem krevetu razmišljajući te je naslutio glas koji ga je pitao: “Što želiš učiniti od svog života?”

Iznenaden, pitao se bi li glas mogao biti glas Svetoga Duha. Njegovi roditelji su ga vodili u crkvu kada je bio mali dječak, ali već godinama nije bio u crkvi. Daniel nije volio pomisao da mu možda govori Sveti Duh. Volio je slavu i zabavu svijeta.

“Bože, ne sada, ne sada”, rekao je Daniel.

Odlučio je plesati do svoje starosti, a onda, kad više neće moći plesati, otići će u crkvu.

Daniel je počeo sanjati noćne more o napadima demona. Jedne je noći sanjao o Kristovom drugom dolasku. Vidio je Krista, odjevenog u bijelo, na oblacima. Svijet je planuo vatrom, a ljudi su trčali i vrištali.

Daniel se probudio, a njegovo je srce lupalo. “Izgubljen sam. Izgubljen sam. Izgubio sam se”, pomislio je. “Moram se vratiti Bogu.”

Ali nije.

Prošlo je nekoliko godina i u dobi od devetnaest godina preselio se k nekršćanskoj rodbini dok je studirao na fakultetu. Jednog je dana na stolu primijetio DVD naslova "Is-tina o hip-hopu". Bio je to DVD iz kršćanske službe, pa ga je iznenadilo vidjeti ga u nekršćanskom domu. "Tko je ovo kupio?" pitao je svoju rodbinu. Nitko nije znao odakle se DVD pojavio.

Daniel ga je gledao i zapanjio se kad je čuo da hip-hop ima gangstersko porijeklo i da je povezan s ubojstvima, nasiljem i ilegalnim drogama. Bio je zbunjen. "Čini se da je hip-hop usko povezan sa zlim stvarima", pomislio je. "Ne sviđa mi se to. Mislio sam da se radi samo o pjevanju, zabavi i puno djevojaka."

Pitao je prijatelja plesača je li sadržaj DVD-a istinit. "Nije istinit", rekao je prijatelj. "Svejedno, koga briga?"

Daniel je nastavio plesati, ali je također počeo ići u crkvu s adventističkim rođakom. Na pola mjesečnih evangelizacijskih sastanaka ustao je kad je propovjednik zamolio da dođu naprijed svi oni koji se žele krstiti. Ali cijelo mu je tijelo drhtalo. Osjetio je kako se u njegovu umu prepiru dva glasa.

"Hoćeš li zbog ovoga ostaviti ples?" rekao je jedan glas. "Hoćeš li ostaviti novac, djevojke i slavu?"

"Izaberi Isusa", rekao je drugi glas. "On je jedini put."

Dok se kolebao hoće li otići naprijed, propovjednik je pozvao one koji nisu bili odlučni da izađu.

Daniel je razmišljao o novcu, slavi i djevojkama — i sjeo.

Te večeri kod kuće pao je na koljena i molio se: "Bože, ako želiš da se pokajem, pokaži mi sutra znak. Daj mi snage da dođem naprijed ako propovjednik ponovno uputi poziv."

Sljedeće je večeri propovjednik uputio još jedan poziv. Daniel je ustao, a cijelo mu je tijelo snažno podrhtavalo. Ponovno je čuo dva glasa koja se prepiru.

"Bože", molio se, "daj mi snage da napravim prvi korak naprijed."

U tom je trenutku osjetio blagi potisak na ledima. Napravio je korak naprijed. Nakon toga bilo je lako napraviti drugi korak, a ubrzo je stajao naprijed.

Danas Daniel ima dvadeset i devet godina i studira za pastora na Sveučilištu Južnih Kariba. Također se naziva Facebook evanđelistom, jer objavljuje nadahnjujuće videozapise i pruža biblijska proučavanja na Facebooku šest godina. Kao rezultat toga krštene su dvadeset i četiri osobe.

“Bog je bio milostiv prema meni”, rekao je. “Dakle, misiju shvaćam ozbiljno.”

Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote prije tri godine koji su pomogli u izgradnji prve crkvene zgrade na Sveučilištu Južnih Kariba, na kojem Daniel studira, u Trinidadu i Tobagu. Hvala vam što ćete se sjetiti tog sveučilišta kroz darove trinaeste subote u ovom tromjesečju, koji će pomoći na sveučilišnom imanju otvoriti središte utjecaja za bolji život, kako bi se studenti osposobili za misionare.

Povezano s iskustvom

Gledajte Daniela na Youtubeu: bit.ly/Daniel-Amattaeran.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

10. travnja 2021.
Pucnjava u prolazu
Trinidad i Tobago

Tridesetjednogodišnja Chenelle čula je glasan *rat-tat-tat* poluautomatske puške tijekom treninga učitelja u glavnom gradu Trinidada i Tobaga, Port of Spainu.

Učitelji su skočili na noge i potrčali do prozora na trećem katu. Na ulici je muškarac bježao od bijelog automobila. Pucnjava je dopirala iz automobila. Nekoliko je učitelja prestrašeno vrisnulo i svi su se sagnuli radi sigurnosti, dok je automobil prolazio pored škole. Dvije duge minute su čekali. Napokon je glasno pucanje puške prestalo i Chenelle je začula prestrašeni krik školaraca. Plakala je. Ovo je bio drugi put u sedam mjeseci da je čula pucnjavu.

Učitelji su sišli dolje kako bi utješili prestrašene školarce. Chenelle, koja je pomagala u vođenju treninga, napustila je školu. Policajci su već bili vani, moleći vozače da premjeste parkirane automobile. No policajac joj je zabranio da se približi svojem automobilu.

“Mogu li barem vidjeti svoj automobil?” pitala je.

Policajac ju je odveo do njenog crnog vozila. Rupe od metaka prorezale su prozore automobila. Chenelle je bila preneražena. Automobil je kupila prije manje od dvije godine.

Chenelle je kasnije saznala da su dvoje ljudi, uključujući malog dječaka, u napadu bili okrnuti mecima. Nitko nije ubijen. Radi sigurnosti, mnoga su djeca toga poslijepodneva bila opravdana iz škole kako bi učitelji mogli na trening. Njezin je automobil pretrpio veliku štetu jer je muškarac kojeg je naoružani čovjek naciljao pobjegao iz vlastitog automobila i skrivao se iza njezina automobila.

Te noći kod kuće, Chenelle je zahvalila Bogu na Njegovoj zaštiti.

“Hvala Ti, Bože, što si spasio mene i sve ljude koji su bili u neposrednoj blizini pucnjave”, molila je. “Hvala na Tvojoj stalnoj zaštiti mog života.”

Dok je razmišljala o napadu, prisjetila se razgovora koji je vodila dan ranije. Dok je čekala zamjenu ulja u njezinom automobilu, ona i jedan pomoćnik razgovarali su o tome kako ljudi svoje automobile shvaćaju preozbiljno, čak ih stavljaju ispred Boga. Tijekom razgovora Chenelle mu je rekla kako je sedam mjeseci ranije čula poluautomatsku pucnjavu na autocesti. Automobil koji je sudjelovao u pucnjavi zabio se u lijevu stranu njezina automobila, teško ga oštetivši. Nakon te nesreće, Chenelle je zaključila da je Krist važniji od njezina automobila. “Mogla bih izgubiti automobil sutra, ali sve dok mi Krist pošteđuje život, i dalje ću Mu služiti”, rekla je Chenelle pomoćniku.

Sljedećeg dana, 12. lipnja 2019., pucnjava je odjeknula ispred škole.

Nakon pucnjave u školi, nekoliko suradnika savjetovalo je Chenelle da proda svoj automobil.

“Prodajte svoj automobil”, rekao je jedan. “U njemu je demonska energija.”

“Da, riješi se toga”, rekao je drugi. “Nešto nije u redu s tim automobilom.”

Ali Chenelle nije vidjela razloga za prodaju.

“Nije stvar u automobilu”, rekla je. “Ne bismo se trebali usredotočiti na materijalne stvari. Trebali bismo se usredotočiti na Boga.”

Vjeruje da je njezin automobil svjedok Božje dobrote.

“Zapravo se radi o Bogu koji nas štiti dok održavamo našu vjeru i objavljujemo Njegovo ime kroz teška vremena”, rekla je.

Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote prije tri godine koji su pomogli u izgradnji prve crkvene zgrade na Sveučilištu Južnih Kariba, u Chenellinoj domovini — Trinidadu i Tobagu. Hvala vam što ćete se sjetiti Sveučilišta kroz darove trinaeste subote u ovom tromjesečju, koji će pomoći

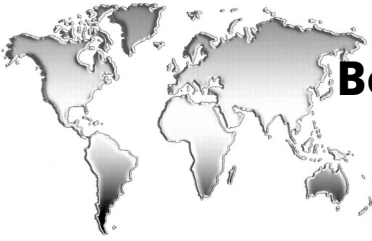
na sveučilišnom imanju otvoriti središte utjecaja za bolji život kako bi se studenti osposobili za misionare.

Povezano s iskustvom

Gledajte Chanelle na Youtubeu: bit.ly/Chanelle-Spooner.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

17. travnja 2021.
Bog ne čini pogreške
Trinidad i Tobago

Mnoga djeca koja žive na Karipskim otocima imaju nadimke.

Crystal White ima sestru koja se zove Catherine, ali svi je zovu Polly, zato što je kao papiga i mnogo priča.

Crystal ima i drugu sestru, Rochelle, ali svi je zovu Mopsi, zato što je mršava kao štap.

Crystalin otac zvao ju je Ugly (Ružna).

Dao joj je taj nadimak dok je jednoga dana sjedila na stubama kuće u Cumutu, selu u Trinidadu i Tobagu. Kako bi otac prolazio stubama kraj nje, lupnuo bi je u nogu i rekao: "Ćao, Ugly."

Crystal se osjećala užasno. Djeca su je ponekad zvala pogrdnim imenima u školi, ali sada ju je njezin vlastiti otac vrijeđao kod kuće.

"Nisam ružna", suprotstavila se Crystal.

Otac nije razmotrio svoje riječi.

"Ti si najružnije dijete koje sam ikad napravio", rekao je.

Crystal se osjećala još gore. Otac je imao desetero djece. Sada se ona stvarno i počela osjećati ružnom.

Očeve riječi su promijenile njezin život. Počela je patiti od depresije i razmišljala je o samoubojstvu. Izgladnjivala se zato što je smatrala kako će biti ljepša ako bude mršava. Svakoga dana nakon škole promatrala je svoj odraz u ogledalu i kritizirala samu sebe.

"Zašto tvoje čelo mora biti tako veliko?" mislila je dok su suze padale niz njezine obraze. "Zašto tvoji zubi moraju biti tako veliki? Zašto moraš biti tako debela?"

Jednoga dana, dok je stajala ispred ogledala, kritizirala se i plakala, čula je pjesmu koja je svirala na radiju.

“Uvijek zapamti da si lijepa”, pjevao je pjevač. “Uvijek zapamti da te je stvorio Bog, predivno i s pažnjom. Ti si dijete Gospodina Isusa Krista.”

Riječi su iznenadile Crystal. Mislila je: “Ako je mene stvorio Bog predivno i s pažnjom, a ja kritiziram samu sebe, onda ja govorim Bogu da je napravio grešku.

Plakala je još jače i molila je Boga za oprost. Njezine suze tuge i jada pretvorile su se u suze radosnice. Odlučila je radije gledati na sebe Božjim očima, nego očima ljudi. Po prvi puta, kao sedamnaestogodišnjakinja, počela je promatrati sebe kroz Isusove oči. Riječi Psalma 139,14 dobile su novi smisao, čitala ih je s veseljem: “Hvala ti što sam stvoren tako čudesno, što su djela tvoja predivna. Dušu moju do dna si poznavao.”

Počela je ponovno jesti. Kukuruzna juha s krumpirima, maniokom, mrkvama, bundevom i korijenom tara bila je ukusna!

Ona se više ne osjeća bezvrijednom. Ima razlog za život.

Umjesto da se sažalijeva, naučila je sve staviti u Božje ruke. Počela je vjerovati Bogu, ne samo za svakodnevne potrebe, već i za njezinu sreću. Shvatila je da nitko ne može oteti sreću koja dolazi od Boga. Kad god je netko nazove pogrdnim imenima, ona to samo zanemaruje. Kada je otac nazove Ružnom, ona se sjeti da ju je stvorio Bog.

“Ovo je način na koji me je Bog stvorio”, govori sama sebi. “Bog ne čini pogreške.” Danas, Crystal ima trideset i tri godine i vođa je u crkvi koja voli govoriti mladim ljudima o njezinom Bogu koji ne čini pogreške.

“Osjećam da nisam imala nikoga na svojoj strani kada sam bila mlađa”, kaže. “Želim biti osoba koja će govoriti drugima kako Bog ima svrhu za svakoga, kao što je imao i za mene.”

Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote prije tri godine koji su pomogli u izgradnji prve crkvene zgrade na Sveučilištu Južnih Kariba, u Trinidadu i Tobagu. Hvala vam također što ćete priložiti svoje darove za to sveučilište trinaeste subote ovog tromjesečja, koji će pomoći u otvaranju središta utjecaja za bolji život na sveučilišnom imanju kako bi se studenti mogli osposobiti za misionare za Isusa.

Povezano s iskustvom

Gledajte Crystal na Youtubeu: bit.ly/Crystal-White.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

24. travnja 2021.

Eksplzija plinskog spremnika

Trinidad i Tobago

Noelia je bila nestrpljiva sa završavanjem kuhanja subotnjeg obroka prije zalaska sunca u petak u selu Chase, u Trinidadu i Tobagu.

Radila je kao glavna biblijska radnica u evangelizacijskom nizu, koja je rezultirala s dvadeset i pet krštenja. Sad ju je žena s tih sastanaka koja je razmišljala o krštenju pozvala na proučavanje Biblije u petak navečer.

Noelia je na plinskom štednjaku sa šest plamenika u svom unajmljenom jednosobnom stanu kuhala omiljeno gvajansko jelo, kuhano i prženo. Čekala je da se batat, manioka, gomolj taroa i trputac preprže.

Njezin je mobitel zazvonio iza nje na krevetu, signalizirajući dolazak SMS poruke.

Okrenula je glavu da pogleda. A onda...

BUM!

Glasna eksplozija zatresla je stan.

Snaga eksplozije bacila je Noeliju preko sobe, a ona je sletjela leđima uza zid.

Kad je pala sa zida, činilo se da ju je nevidena ruka spustila na noge i snažno odgurnula natrag preko sobe prepune vatre i kroz ulazna vrata.

Vani je Noelia zazivala pomoć. Njezine riječi bile su nerazumljive, ali susjedi su vidjeli kako plamen izlazi kroz vrata njezina stana. Netko je pozvao hitnu pomoć, a službenik spasilac savjetovao je da nastave polijevati Noeliju vodom dok ne stigne hitna pomoć.

Netko je počeo bacati vodu iz posude na Noeliju, a još dvije osobe pokušale su ugasci požar u stanu. Noelia je bila

zahvalna na hladnoj vodi. Glava joj je bila kao da će eksplodirati, a koža ju je nepodnošljivo pekla. Zadobila je opekline drugog stupnja.

Hitna pomoć odvezla ju je do klinike koja je bila najbliže njenom stanu. Trebalo ju je stabilizirati.

Klinički liječnik pitao je bolničare što se dogodilo.

“Spremnik s plinom eksplodirao je dok je kuhala u svom domu”, rekao je bolničar.

“Kako to da je u jednom komadu?” — upitao je liječnik u nevjerici. “Trebala bi biti mrtva. Nitko ne preživi eksploziju spremnika s plinom.”

Slušajući razgovor, Noelia je šutke zahvaljivala Bogu na životu: “Sigurno imaš svrhu za moj život”, molila se. “Zato si me spasio.”

Nakon što se stabilizirala, poslana je u bolnicu. Kasno te noći, prijatelj iz crkve pozvao je Noeliju k sebi.

Noelia je bila sretna što je napustila bolnicu, ali bol je bila užasna. Članovi crkve bili su iznenađeni kad su čuli za eksploziju i vidjeli je u subotu. Molili su se s njom i pjevali pjesme.

Do zalaska sunca, Noelia više nije mogla hodati. Noge su joj se napuhnule poput velikih balona i osjećale su se izuzetno teško.

Sljedećih mjesec dana članice crkve izmjenjivale su se i ostajale s Noelijom tijekom dana. Pastori su je posjećivali i molili se s njom. Oporavak je bio neočekivano brz. Nakon mjesec i pol dana ponovno je mogla hodati, a ubrzo je opet bila “ona stara”. Liječnica je izrazila iznenađenje koliko brzo joj je koža zarasla.

“Imaš sreće”, rekla je.

“Ne vjerujem u sreću”, rekla je Noelia. “Vjerujem da je to Božji blagoslov. Ovo je odgovor na molitve članova moje crkve.”

Nakon eksplozije, Noelijin se odnos s Bogom promijenio. Oduvijek Ga je voljela, ali sada Mu je više vjerovala. Prestala se brinuti o svakodnevnim nevoljama, sjećajući se da ju je

Bog spasio s određenom svrhom i da se može pouzdati u Njega.

Devet mjeseci nakon incidenta, žena s kojom se trebala naći na dan eksplozije, svoje je srce predala Kristu.

Danas Noelia svim srcem služi Bogu. Pomaže u vođenju urbanog središta utjecaja koji dopire do ljudi iz nekršćanskih religija na Trinidadu i Tobagu.

“Ništa me ne može spriječiti da radim Božje djelo”, rekla je Noelia.

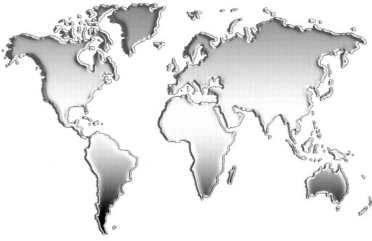
Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u otvaranju središta utjecaja za bolji život na imanju Karipskog sveučilišta kako bi se studenti mogli osposobiti za misionare za Isusa. Hvala vam što svojim darovima podržavate misiju u cijelom svijetu.

Povezano s iskustvom

Gledajte Noeliju na Youtubeu: bit.ly/Noelia-Southwell.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

1. svibnja 2021. To je Bog Trinidad i Tobago

Moja desetogodišnja sestra, Shakira, počela se žaliti na bolove u leđima nakon što se poskliznula na mokrim stubama u našoj kući u Morveantu, u Trinidadu i Tobago.

Mislili smo da je istegnula mišić i davali smo joj tablete protiv bolova. Bol nije nestala ni nakon tjedan dana pa smo je odveli u bolnicu. Liječnik joj je dao još tableta protiv bolova. Shakira je prestala jesti i njezin se trbuh napuhnulo. U bolnici je liječnik rekao kako misli da Shakira ima rak.

Unatoč operacijama, Shakira je bila veselo dijete i pokušavala je biti najveselija osoba u bolničkoj sobi. Liječnici su je zavoljeli. Nakon godine dana bila je izliječena od raka.

Nekoliko mjeseci kasnije nakon što se vratila kući, rak se povratio. Provela sam mnoge noći s njom u bolnici. Sjećam se njezinog jadanja: “Moja leđa, moj trbuh, moja leđa, moj trbuh.” Bila je u jakim bolovima.

Liječnici su trebali obaviti operaciju.

“Mama, ne želim ovu operaciju”, rekla je Shakira.

“Ali moraš biti operirana kako bi živjela”, odgovorila joj je mama.

Shakira je umrla mjesec dana nakon operacije. Putovala sam u bolnicu kad mi ja majka javila tu vijest. Zaplakala sam.

Majka, međutim, nije plakala.

“Mama, nešto nije u redu?” pitala sam je na sprovodu. “Zašto ne plačeš?” Nikada nije odgovorila.

Nekoliko mjeseci kasnije, majčino stopalo je nateklo. Bila je u bolnici dva tjedna i liječnik joj je dijagnosticirao depresiju od Shakirine smrti. Prepisao joj je savjetovanje, ali majka je odbila ići. Šest mjeseci kasnije i ona je umrla.

Gubitak moje majke tako brzo nakon smrti moje sestre razorio me je. Ali stvari su postale još gore. Moj bratić, Mark, često me je posjećivao, pokušavajući me oraspoložiti i maknuti moje misli s te dvije tragedije. Šest mjeseci nakon majčine smrti, on je poginuo u prometnoj nesreći.

Bol u meni činila se prevelikom za podnošenje. Moj dečko imao je mnogo tetovaža na svojim rukama, prsima, leđima i ustima. Znala sam da su tetovaže bolne pa sam se odlučila tetovirati ne bi li to olakšalo moju bol.

Pirsirala sam nos, ali bol nije bila dovoljno jaka pa sam opet pirsirala nos. Zatim sam stavila pirsing na moje uši i tetovažu na svoja prsa.

Zatim se moj dečko utopio u nesreći na plivanju. Kad sam dobila telefonski poziv, nisam mogla vjerovati. Trebala sam identificirati tijelo moga dečka u bolnici. Moja poslodavateljica mi je rekla da pričekam njezinoga nećaka, Marca.

“On će te povesti”, rekla je.

Vidjeti tijelo moga dečka bilo je za mene kraj. Nisam vidjela nikakav razlog za život. Četiri mjeseca kasnije imala sam pobačaj.

Život se činio mračnim, ali Marc je donio neko svjetlo u moj život. Posjećivao me je svaki dan i dijelio biblijske retke sa mnom.

“Jesi li čula za redak u Ivanu 3,16?” pitao je. “On kaže: ‘Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jednorodca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.’”

Jednog me je dana Marc poveo da upoznam njegove roditelje. Njegov je otac slušao moje sažalijevanje i dao mi je svoj broj mobitela.

“Ako ikada zatrebaš nekoga za razgovor, nazovi me”, rekao je. “Daj si vremena, Bog ima svrhu za tebe.”

Nakon toga, Marc me često vodio svojim roditeljima. Sviđali su mi se, bila sam zainteresirana kada su govorili o Bogu. Jednog dana, dok smo razgovarali, pitala sam ih smijem li ići s njima u crkvu.

“Smiješ!” roditelji su uskliknuli.

Marc nije ništa rekao.

Sljedeće subote sam išla u crkvu s Marcom i njegovim roditeljima.

Dok smo išli na bogoslužja tjedan za tjednom, ja sam se počela ponovno osjećati sretno. Bogoslužja kao da su bila samo za mene. Moja se bol ublažila. Čitala sam Bibliju i Subotnjoškolsku pouku za odrasle svaki dan, tražeći odgovore na pitanja o životu.

Jedne subote propovjednik je pozvao da ustanu oni koji žele biti kršteni. Istoga časa sam ustala. Zнала sam da želim živjeti za Isusa. Marc je također ustao. Kasnije sam saznala da je Marc prestao ići u crkvu prije pet godina i vratio se samo zato jer sam ga ja bila pitala.

Marcovi roditelji su bili oduševljeni. Molili su se za Marca da se vrati Isusu. Marc i ja smo se krstili na isti dan i vjenčali smo se jedanaest mjeseci kasnije.

Ponekad mi ljudi kažu: “Ne znaš kroz što prolazim.” Onda im ja ispričam svoje iskustvo, pa kažu: “Kroz to sve si prošla? Kako si još uvijek živa?” Ja odgovaram: “To je Bog.” On mi je dao novi život.

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u otvaranju središta utjecaja za bolji život na imanju Karipskog sveučilišta kako bi se studenti mogli osposobiti za misionare za Isusa u Trinidadu i Tobagu.

Povezano s iskustvom

Zamolite mladu djevojku da pročita ovo iskustvo u prvom licu.

Gledajte Shinell na Youtubeu:

bit.ly/Shinell-Davis.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

8. svibnja 2021.

Smrtonosni ubod škorpiiona

Kolumbija

Bilo je oko devetnaest sati, a pastor Carlos i njegova supruga Luz spremali su se za spavanje. Neki bi mogli pomisliti da je devetnaest sati rano za spavanje. No, pastor Carlos i njegova supruga živjeli su u zabačenim planinama Kolumbije, radeći kao misionari među domorodačkim narodom Embera. U planinama su svi rano lijegli.

Odjednom je noćnu tišinu razbio glasan, mahnit udarac po vratima kuće.

“Pastore! Pastore!” plakala je žena. “Izađi! Izađi!”

Luz je otvorila vrata. Vani je stajala Cándida, članica njene zajednice.

“Škorpion je uštupnuo dijete!” Rekla je Cándida, a u očima joj se vidio strah.

Pastor Carlos i Luz brzo su se odjenuli. Pastor Carlos je dohvatio baterijsku svjetiljku, dok je medicinska sestra Luz otrčala u kuhinju i zgrabila svježi češnjak, staklenku napunjenu pitkom vodom i kapaljku.

Cándida je povela pastora i njegovu suprugu do kuće u kojoj se nalazilo dijete. Njih troje pažljivo je hodalo u mračnoj noći. Zmije i škorpioni mogli bi vrebati u travi.

Stigavši u kuću tog djeteta zatekli su samo majku i njezino dojenče od godinu dana. Otac je otišao potražiti vrača.

Majka je dijete držala u naručju. Dijete je postajalo ljubičasto i snažno se treslo.

“Položila sam ga u viseću mrežu i nisam primijetila škorpiona”, u suzama je objasnila majka. “Tada je vrisnuo i, kad sam ga podigla, vidjela sam škorpiona.”

Pokazala je nepomičan oblik velikog, zgnječenog škorpiona na podu. Zgazila ga je čizmom.

Luz je uzela dijete iz majčinih ruku i potražila ubodnu ranu. Čelo joj se naboralo od strepnje. Dijete je umiralo.

“Pomolimo se”, rekla je.

Majka je, držeći ljubičasto, drhtavo dijete u naručju, kleknula na pod. Pastor Carlos, Luz i Cándida pridružili su joj se. Njih četvero držali su se za ruke.

“Gospodine, Ti imaš moć i Ti si jedini koji može izliječiti ovo dijete”, molio se pastor Carlos.

Luz je oprala djetetovu ranu. Zgnječila je češnjak i stavila malo smjese na ranu. Zatim je pomiješala češnjak s vodom za piće iz staklenke i kapaljkom stavljala kapi u djetetova usta. Nakon toga pastor Carlos ponovno se molio. On i Luz ponovili su postupak pranja rane, liječenja češnjakom i mliječenja iznova i iznova sat vremena.

Postupno je djetetova trešnja popuštala. Njegova ljubičasta koža pretvorila se u zdravu ružičastu.

“Sad možeš dojiti dijete”, rekla je Luz, vraćajući dijete natrag majci.

Majka je držala dijete, a dječak je počeo sisati. Obitelj više nije trebala vraća. Bog Neba bio je moćniji.

Pastor Carlos pomolio se posljednji put, radosnu molitvu zahvalnosti.

“Hvala Ti, Gospodine, što si uslišio naše molitve za ovo dijete”, rekao je. “Molimo Te da ovim čudom dotakneš srca ove obitelji kako bi shvatili da si zaista Bog.”

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u otvaranju središta utjecaja za bolji život na imanju Karipskog Sveučilišta kako bi se studenti mogli osposobiti za misijonare poput Carlosa. Carlos je i sam diplomirao na Sveučilištu. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

15. svibnja 2021.

Posuđivanje riže i šećera

Kolumbija

Čini se da nekim studentima treba veća pomoć nego drugima. Beatrice, majka dvoje djece, bila je dobar primjer.

“Bi li vam smetalo da posudim malo riže?” pitala je Beatrice svoju stanodavku Mariju.

Maria, njezina kolegica koja je iznajmljivala sobe u svojoj velikoj kući u Monetiji, u Kolumbiji, dala joj je rižu.

Nekoliko dana kasnije, Beatrice je trebala još nešto.

“Mogu li posuditi malo šećera?” pitala je.

Maria joj je dala šećer.

Tada su Beatrice trebale banane i još riže i šećera. Mariji nije smetalo pomoći Beatrice. Uz svaku interakciju, molila se da vjerno slijedi Kristov način dosezanja ljudi. Pročitala je opis Kristovog načina rada u knjizi Ellen G. White, *Služba liječenja*, na stranici 79: “Jedino će Kristov način rada donijeti pravi uspjeh u doseznju ljudi. Spasitelj je stupao u dodir s ljudima kao Onaj kome je na srcu bilo njihovo dobro. On im je pokazao svoju naklonost, služio im u njihovim potrebama i zadobivao njihovo povjerenje. Zatim ih je pozvao: ‘Slijedite me.’”

Dok je Maria pokazivala suosjećanje i služila Beatriceinim potrebama, dvije su žene stvorile toplo prijateljstvo. Kad je Marijina crkva održavala evangelizacijske sastanke, pozvala je Beatrice da prisustvuje. Beatrice je uživala na sastancima, a dvije su žene počele zajedno proučavati Bibliju. Nakon nekog vremena Beatrice je bila krštena. Molitva i proučavanje Biblije nastavili su se, a Beatricin dvanaestogodišnji sin i osmogodišnja kći također su kršteni. Ostali studenti stanari

također su se pridružili tjednom proučavanju Biblije, a skupina je narasla na trideset ljudi.

Tada je drugi student došao Mariji po pomoć. Molio je Mariju da ode s njim na sveučilište da mu pruži moralnu podršku dok je razgovarao s dekanicom. Kad su njih dvoje stigli na sveučilište, dekanica nije razumjela zašto je Maria prisutna.

“Tko je ta žena?” upitala je mladića.

“To je žena koja vodi moju skupinu za proučavanje Biblije”, odgovorio je.

Iznenadena, dekanica se zanimala za detalje. Maria je objasnila da se skupina studenata sastaje jednom tjedno kako bi proučavali Bibliju u njezinoj kući, te je osnovala i skupinu za međusobnu podršku.

“To je nevjerojatno!” rekla je dekanica. “Danas nema puno ljudi koji pružaju nesebičnu pomoć.”

Zamolila je Mariju da preseli proučavanje Biblije na sveučilišni kampus.

“Uostalom, članovi vaše skupine su studenti našeg sveučilišta”, rekla je.

Sveučilište je smjestilo skupinu u studentski učilišni centar, otvorenu građevinu sa stolicama i krovom. Bez zidova i vrata na zgradi, drugi su studenti brzo primijetili sastanke i neki su tražili da se pridruže. Skupina je narasla na četrdeset članova, uključujući tri sveučilišna profesora.

Među njima je bila i Rosa, Marijina razrednica, koja se u početku nije htjela pridružiti sastancima. Maria se nije brinula hoće li se Rosa pridružiti; samo je željela biti njezina prijateljica. Nazvala je Rosu i poslala joj poruku. Pozvala ju je u svoju kuću na objed. Rosa je rekla da se boji čitati Bibliju jer nije htjela iznevjeriti Isusa. Ali napokon se pridružila maloj skupini.

Dok je proučavala Bibliju i molila se, njezini su strahovi nestali i ona je počela vjerovati u Isusa. Nakon nekoliko mjeseci dala je svoje srce Isusu i krstila se.

Maria se obradovala što je Rosa svoje srce dala Isusu. U tri godine otkako je započela skupina za proučavanje Biblije, Rosa je bila deseta mlada osoba koja se krstila.

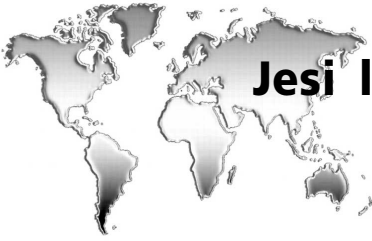
Maria je rekla da je razlog uspjeha skupine za proučavanje Biblije samo Kristov način rada. “Koristila sam Kristov način rada da potražim Rosu i da je pozovem”, rekla je. “Koristim Kristov način rada sa svakom mladom osobom koja je u mojoj skupini.”

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u otvaranju središta utjecaja za bolji život na imanju Karipskog adventističkog sveučilišta, koje je udaljeno dva sata avionom od Marijina rodnog mjesta. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove.

Povezano s iskustvom

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

22. svibnja 2021.

Jesi li spreman umrijeti?

Meksiko

Pastor Roger svakodnevno posjećuje svakog pacijenta u Jugoistočnoj bolnici, adventističkoj ustanovi s četrdeset kreveta u Villahermosi, u Meksiku.

Jednog određenog dana pastor Roger zaustavio se kraj kreveta novoprimljenog pacijenta, osamdesetogodišnjaka po imenu José. José je bio hospitaliziran zbog dijabetesa i hipertenzije. Bio je vrlo slab.

Pastor Roger znao je ponešto o Joséu. Stariji je čovjek posljednjih dvadeset godina živio sa svojim sinom adventistom, koji je sada stajao pokraj bolničkog kreveta. Njegova je unuka radila kao medicinska sestra u bolnici. Pohađao je biblijska proučavanja i prisustvovao evangelizacijskim sastancima. Znao je za adventističku vjeru, ali nikada nije donio odluku da srce preda Isusu.

Pastor Roger govorio je nježno, ali izravno.

“Jeste li spremni umrijeti?” upitao je. “Osjećate li da vam je oprošteno? Jeste li spremni za Nebo?”

“Znam da ću umrijeti, ali nisam spreman”, rekao je José. “Mislim da mi grijesi nisu oprošteni.”

Tada je izrazio zahvalnost sinu i unuci što su ga doveli u adventističku bolnicu. Zahvalio je Bogu na tjelesnom i duhovnom zdravlju.

“Dobro je što ste zahvalni svojoj obitelji što se dobro brinu o vama”, rekao je pastor Roger. “Ako ste zahvalni svojoj obitelji i ako ste sigurni da se Bog brine o vama, zašto niste donijeli odluku da svoje srce predate Isusu?”

José je rekao da je cijeli život pripadao drugoj kršćanskoj crkvi. “Išao sam na adventističke evangelizacijske sastanke

sa svojom unukom i nisam mislio da moram nešto više učiniti”, rekao je.

Pastor Roger pogledao je Joséa u oči.

“Ako niste spremni umrijeti i osjećate da vam grijesi nisu oprošteni, trebate učiniti nešto više od pohađanja evangelizacijskih sastanaka”, rekao je. “Ono što vam nedostaje je život u Isusu.”

José je počeo razmišljati. Nakon nekog vremena rekao je: “Možda je to ono što mi stvarno treba.”

“Otac zna za Boga”, rekao je Joséov sin, José mladi. “Pohađao je mnoga biblijska proučavanja i prisustvovao mnogim evangelizacijskim sastancima. Sve što treba učiniti je donijeti odluku.”

“Ovo je pravo vrijeme za donošenje odluke”, rekao je pastor Roger. “Možda nećete imati drugu priliku. Ako donesete odluku, osobno ću vas krstiti.”

Te je večeri José donio odluku da će svoj život predati Isusu biblijskim krštenjem. Pastor Roger molio je da Bog da Joséu tjelesnu snagu za krštenje.

Sljedeći je dan pastor Roger posjetio Joséa u njegovoj sobi. Osjećao se puno bolje, ali svejedno se želio krstiti. Pastor Roger ispunio je obrazac za krštenje i pitao hoće li José dati svoju riječ da ispuni svoje obećanje.

“Da”, rekao je José.

Krstio se otprilike tjedan dana nakon izlaska iz bolnice.

José je bio vrlo sretan na dan svog krštenja. Stisnuvši ruku pastoru, rekao je: “Održao sam riječ.”

Nakon toga, José je vjerno pohađao crkvu svake subote. Umro je tri godine kasnije, 2019. godine, u osamdeset i trećoj godini.

José je jedan od mnogih bolničkih pacijenata koje je pastor Roger vidio preobražene snagom Isusove ljubavi. Obično nije toliko izravan s pacijentima kao što je bio s Joséom. Ali znao je da José dobro poznaje Boga te je osjećao da s njim može biti izravan. Slijedio je Kristovu metodu obraćanja lju-

dima, koju Ellen G. White opisuje u *Službi liječenja*, na stranici 79: “Jedino će Kristov način rada donijeti pravi uspjeh u dosezanju ljudi. Spasitelj je stupao u dodir s ljudima kao Onaj kome je na srcu bilo njihovo dobro. On im je pokazao svoju naklonost, služio im u njihovim potrebama i zadobivao njihovo povjerenje. Zatim ih je pozvao: ‘Slijedite me.’”

Kapelan Roger rekao je da bolnički pastori nisu jedini ljudi okruženi bolesnicima. Svijet je ispunjen ljudima bolesnima od grijeha. U početku je najbolje ukazati im pažnju slušajući, rekao je.

“Nakon što pacijent isprazni težinu koju nosi u sebi, on lakše sluša i prihvaća savjete”, rekao je. “Onda možete razgovarati o Isusu.”

Dio darova trinaeste subote 2018. godine pomogli su u izgradnji novoga krila u Jugoistočnoj bolnici u Villahermosi, u Meksiku. Zahvaljujemo na vašim novčanim priložima koji omogućuju da više pacijenata čuje o Isusovoj ljubavi, preko pastora Rogera i njegovog sedmeročlanog tima volontera.

Povezano s iskustvom

Gledajte pastora Rogera na Youtubeu: bit.ly/Roger-Pech.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

29. svibnja 2021.

Bum!

Meksiko

Dvogledom je dvadesetjednogodišnji Ángel skenirao neploдни krajolik pijeska, kaktusa i grmlja u meksičkoj državi Chihuahua.

BUM!

Ángel je vidio kako vojnici gađaju teškim topništvom. Iako su vojnici i njihovo topništvo bili udaljeni oko deset kilometara, eksplozija je glasno odjeknula pustinjom. Ángel je slijedio valoviti trag bijelog dima koji se pojavio u smjeru leta granate.

“Bože”, molio je tiho, “molim Te da eksplodira.”

Nekoliko trenutaka kasnije, BUM! Granata je eksplodirala u vatrenoj kugli i dimu udarivši o tlo, uništavajući sve u krugu od jednog kilometra.

Ángel je odahnuo. Dvojici vojnika koji su gledali pored njega također je laknulo. Njihov je posao bio osigurati da svaka granata detonira. Ni jedna neeksplodirana granata nije mogla ostati na poligonu kad će se njihova vojna jedinica od šezdeset vojnika vratiti u svoju bazu u Mexico Cityju na kraju petnaestodnevnih vježbi.

Ovo je bio zadnji dan vježbe. Sljedećeg jutra vojnici bi se ukrcali u vojni vlak za sedmodnevni put natrag u bazu. Ángel je bio sretan pri pomisli da će se vratiti u bazu. Dobit će dozvolu da posjeti svoju majku. Sjetio se Biblije koju mu je dala njegova majka. Svake je večeri čitao izvještaje o Isusu nakon vojnih vježbi. Znao je da se njegova majka molila za njega otkako se prije pet godina pridružila Adventističkoj crkvi. Sada se on molio gledajući kako se ispaljuju granate.

BUM!

Još se bijelog dima izvijalo nebom.

“Bože, molim Te da eksplodira”, Ángel se ponovno molio. Tišina.

Ángelovo čelo se naboralo od brige. Njegova su dva ortaka ljutito opsovala. Njih troje moralo bi ući u trag neeksplodiranoj granati i uništiti je.

Dva sata kasnije završile su dnevne vježbe. Ángel i njegova dva ortaka krenuli su u potragu za neeksplodiranom metalnom granatom od petnaest kilograma.

Šetajući područjem eksplozije, Ángel je vidio zečeve i kojote ubijene eksplozijama drugih granata.

“Evo je”, odjednom je zazvao vojnik. “Zakopana je u mekom pijesku.”

Vojnici su nad granatom nakupili gomilu suhog grmlja i šiblja. Jedan je vojnik izlio dizel gorivo na drvo i upalio šibicu, dok su Ángel i drugi vojnik bježali u zaklon od hrpe kamenja udaljene oko jednog kilometra. Nedugo zatim pridružio im se i treći vojnik.

Tada su čekali. Prošlo je pet minuta ... deset minuta ... petnaest minuta.

“Bože, molim Te, neka eksplodira”, Ángel se molio.

Dvadeset minuta ... BUM!

Vojnici su provirili okruženi hrpom kamenja. Gusti bijeli dim ispunio je zrak. Kad se dim raspršio deset minuta kasnije, vojnici su pješačili do mjesta eksplozije kako bi ugasili mali požar izazvan granatom. Smiješili su se i radovali se, znajući da je njihova osjetljiva misija bila uspješna i da će uskoro krenuti kući.

BUM!

Ángel se odmah bacio na zemlju. Nikad se u životu nije osjećao tako uplašeno.

“Bože, molim Te, zaštitite nas. Zaštitite nas”, molio je. “Čuvaj nas. Čuvaj nas.”

Bilo je neobjašnjivo. Dogodilo se nezamislivo. Granata je eksplodirala drugi put.

Nakon nekoliko minuta, vojnici su ustali i provjerili sebe. Nitko nije imao ni ogrebotine. Stajali su samo sedam metara od granate kad je eksplodirala. Vojnici su položili ruke jedan na drugoga u sretnom zagrljaju. Tada su pobožno kleknuli u pijesak.

“Hvala Ti, Bože, na Tvojoj zaštiti i što nas čuvaš“, ponavljao je Ángel iznova i iznova.

Taj je dan promijenio Ángelov život. Počeo je slušati kad je njegova majka govorila o Isusu. Pažljivo je čitao biblijske pouke i knjige Ellen G. White koje je majka poslala poštom u vojnu bazu. Dvije godine nakon eksplozije dao je svoje srce Isusu i krstio se.

“Taj dan nas je spasilo samo čudo“, rekao je Ángel. “Obično granate ne eksplodiraju dva puta. Sigurno nas je zaštitila Božja ruka. Uvjeren sam da je Bog imao plan za mene.”

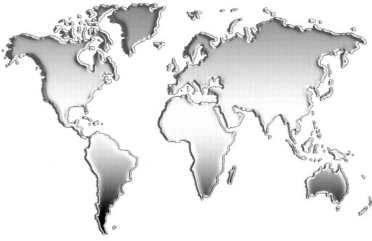
Danas Ángel ima četrdeset i tri godine i radi kao glavni službenik za sigurnost i nadziranje kvalitete u adventističkoj Jugoistočnoj bolnici u Villahermosi u Meksiku. Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote u 2018. godini koji su pomogli bolnici u proširenju novoga krila.

Povezano s iskustvom

Gledajte Ángela na Youtubeu: bit.ly/Angel-Haro.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

5. lipnja 2021.
Molitva za muža
Meksiko

Kad je Esther imala dvanaest godina, počela se moliti na poseban način svake večeri u svojoj spavaćoj sobi u Villahermosi u Meksiku.

“Molim Te, Bože, nađi mi dobrog muža”, molila se.

Estherin otac žestoko je pio i neprestano se svađao s njezinom majkom. Često je prijetio Estheri i njezinoj majci kuhinjskim nožem, a ponekad ga je i bacao na njih. Uvijek je promašio.

Esther zapravo nije znala kako da se moli, ali vjerovala je da joj Bog može pomoći. Razgovarala je s Bogom kao s Prijateljem.

“Molim Te, daj mi dobrog muža, sretnu obitelj i dijete”, molila je.

Nakon završetka studija upoznala je Luisa dok je radila u drogeriji. Bio joj je šef. Njih su se dvoje počeli družiti, a Luis ju je pozvao na poseban subotnji program u Adventističkoj crkvi.

Crkva joj se odmah svidjela. Ljudi su bili prijateljski raspoloženi i osjećala je mir kakav nikada prije nije doživjela. Slušala je dok je propovjednik govorio o Danielu.

Odjednom je začula muški glas koji joj je govorio.

“Ovo je tvoje mjesto”, rekao je glas. “Pripadaš ovdje.”

Esther je pogledala Luisa.

“Jesi li meni nešto rekao?” pitala je.

“Ne, nisam ja ništa rekao”, rekao je. “Sjedim ovdje mirno.”

Esther se pitala gubi li razum.

Kad je napustila crkvu nakon propovijedi, glas joj je nastavio govoriti u mislima.

“Ovo je tvoje mjesto”, rekao je glas. “Pripadaš ovdje.”

Esther nije razumjela tko govori. Ali osjećala je mir.

Sljedeće subote, Esther je rekla Luisu da želi pohađati biblijska proučavanja.

Sutradan su Luisova sestra i njezin suprug rado došli u Estherinu kuću kako bi s njom proučavali Bibliju. Kad je Esther saznala za stvaranje i Deset zapovijedi, u srcu joj se javila čežnja da sazna još više. Počela je samostalno proučavati Bibliju.

Jedne nedjelje popodne, otac je kući došao pijan, dok je Esther bila usred proučavanja Biblije. Vidio je bračni adventistički par u dnevnoj sobi i krenuo ravno prema kuhinji. Esther je čula udaranje i lupanje u kuhinji, a onda ju je otac pozvao da dođe k njemu. U kuhinji je otac prijeteće podignuo kuhinjski nož.

“I ti i tvoji prijatelji odlazite iz moje kuće”, zarežao je. “Ako ne odete, ubit ću vas.”

Estherine su se oči raširile. Glas nije bio glas njezina oca. Lice mu je bilo izraza kakav nikad prije nije vidjela. Izgledao je kao druga osoba. Pokušala ga je urazumiti.

“Molim te, smiri se”, rekla je. “Ne koristim drogu i ne pijem alkohol. Pokušavam proučavati Bibliju, koja je dobra za moj život.”

Otac je odbio slušati.

“Ubit ću te ljude i ubit ću tebe”, zarežao je.

Esther je zamolila svoje prijatelje iz crkve da odu. Nakon molitve s njom, par je otišao. Esther je otišla u svoju sobu i zaplakala.

“Molim Te, Bože, moraš mi pomoći”, rekla je. “Ne želim živjeti ovako.”

Osjetila je mir. Napuštajući svoju sobu, pronašla je oca u dnevnoj sobi. Kad ju je ugledao, počeo se glasno smijati. Esther je osjetila da to nije bio očevo smijeh. Otrčala je u sobu i ponovno se pomolila.

“Bože, što želiš od mene?” rekla je.

Odmah je osjetila odgovor. U tom je trenutku odlučila predati svoje srce Isusu i krstiti se.

Danas, osam godina kasnije, Esther služi kao tajnica i voditeljica mladih u Amatitanovoj crkvi adventista sedmog dana u Villahermosi u Meksiku. Također je udana za Luisa, i oni očekuju svoje prvo dijete. “Molila sam za dobrog supruga, sretnu obitelj i dijete”, rekla je. “Bog je uslišio moje molitve.”

Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote u prvom tromjesečju 2018. godine koji su pomogli izgraditi novo krilo u Jugoistočnoj bolnici, adventističkoj ustanovi u Estherinom rodnom gradu, Villahermosi u Meksiku.

Povezano s iskustvom

Gledajte Esther na Youtubeu: bit.ly/Esther-Garcia.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

12. lipnja 2021.
Ne na moj način
Meksiko

Nakon krštenja, Fabiola se osamnaest godina molila da njezin otac također preda svoje srce Isusu, u Villahermosi u Meksiku.

Njegov se slučaj doimao beznadno.

Nije vjerovao Bibliji i molio se Mariji i svecima. Kao teški pijanac, često je prezirao i vrijeđao svoju suprugu, a lice mu je bilo neprestano iskrivljeno od bijesa.

Fabiola je govorila o Isusu, ali otac se obično udaljivao. Nije se umorila od molitve. Također je zamolila članove crkve da se mole.

Bog joj je napokon uslišao molitve. Ali odgovor nije bio onakav kakav je očekivala.

U dobi od sedamdeset i pet godina ocu je dijagnosticiran rak jetre. Liječnik je rekao da se rak predaleko proširio i da nije bio operativan. Kad je Fabiola čula da će otac umrijeti, počela je još usrdnije moliti za njegovo spasenje.

“Gospodine, daj mi prave riječi kako bih mogla reći ocu za Tebe”, molila se svako jutro i večer tjedan dana.

“Daj mi hrabrosti”, molila je.

Zatim je otišla do očeve postelje i uhvatila ga za ruku. Bila je uznemirena. Bojala se da će je udariti i reći joj da ode. Ali sjetila se da se molila.

“Jako te volim”, rekla je. “Bog o kojem ću ovo jutro govoriti je Bog u kojeg vjeruješ. On je Bog koji ima moć da te izliječi. Dopusti da se molim s tobom.”

Na njezino iznenađenje, otac joj je dopustio da se moli s njim.

Od toga su dana ona i otac molili zajedno svako jutro i večer. Nakon molitve čitala je Bibliju i pjevala himne. Otac je šutao i slušao.

Fabiola se pitala jesu li njezini postupci beskorisni, no nastavila je čitati Bibliju i pjevati. Ona i drugi članovi crkve odvojili su za oca dan molitve i posta.

Rak se brzo širio, a otac je slabio. Fabiola nije znala što učiniti. Prijateljica adventistica, Rita, ponudila je da s Fabiolinim ocem proučava Bibliju. Na Fabiolinino iznenađenje, otac je pristao na proučavanja.

Vidjevši pogoršanje očeva stanja, Rita je ubrzala proučavanje Biblije, održavajući sedam lekcija u tjednu. Nakon sedme lekcije Rita je pitala oca želi li svoje srce predati Isusu. "Zašto se ne krstiš?" pitala je.

Otac je objavio da se želi krstiti.

Roger Pech, kapelan iz Jugoistočne bolnice Adventističke crkve, krstio je oca u plastičnom dječjem bazenu u dvorištu ispred obiteljske kuće nešto iza podneva u srijedu.

Te večeri otac nije želio ići u spavaću sobu. Želio je ostati s obitelji u dnevnoj sobi.

Nešto iza ponoći počeo je brže disati. Zatim je posljednji put udahnuo i zatvorio svoje oči.

Očevo lice, iskrivljeno od bijesa u životu, izgledalo je neobično mirno u lijesu. Zaprepašteni ožalošćeni pitali su je li išao u crkvu bez njihova znanja. Fabiola je rekla da je predao svoje srce Isusu nekoliko sati prije nego što je umro.

Fabiola je uvjeren da je Bog učinio čudo. Očeva promjena srca dogodila se u razdoblju od samo dva mjeseca, od trenutka kada mu je dijagnosticiran rak i kada je umro.

"Otac je dao svoje srce Isusu, ne onako kako sam ja željela, već na Božji način", rekla je Fabiola. "Što je čovjeku nemoguće, Bogu je moguće."

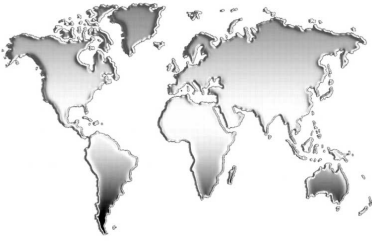
Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote u prvom tromjesečju 2018. godine, koji su pomogli da se izgradi novo krilo u Jugoistočnoj bolnici, adventističkoj ustanovi u kojoj radi kapelan Roger Pech u Villahermosi, u Meksiku.

Povezano s iskustvom

Gledajte Fabiolu na Youtubeu: bit.ly/Fabiola-Padilla.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

19. lipnja 2021. Moć sjemena

Meksiko

Četverogodišnji Florencio vrijedno je radio na bakinom imanju u Meksiku. Sadio je i brinuo se za usjeve riže, avokada, kakaa i ruža uz pomoć dvoje odraslih rođaka i sedmogodišnjeg susjeda, dječaka Antonija.

Florencio je primijetio da Antonio ne radi subotom. Antonio također nije uzimao plaću zajedno s dvoje odraslih rođaka svake subote popodne. Došao je tek nakon što je pao mrak, u subotu navečer.

Florencio ga je pitao za razlog.

“Pročitao sam Bibliju”, odgovorio je Antonio. “Bog kaže da ne bismo trebali raditi u subotu jer je to Njegov dan.”

Florencio je vjerovao Antoniju jer dječak nije bio poput ostalih dječaka. Bio je pristojan, ljubazan i čitao je Bibliju. Bio mu je najbolji prijatelj.

Nekoliko dana kasnije, tijekom stanke na poslu, Antonio je pozvao Florencia da ide s njim u crkvu.

“Želite li doći u crkvu?” pitao je dok su dva dječaka pijucala *pozol*, slatko ljubičasto piće od kukuruza. “Imamo poseban program za djecu. Možemo čitati Bibliju zajedno. Možeš steći nove prijatelje.”

“Da, želim ići”, odazvao se Florencio.

Ali nije otišao. Baka je pripadala drugoj kršćanskoj crkvi i nije voljela adventiste. Mislila je da su lijeni jer subotom nisu radili.

Ali Antonio se nije predavao. Nekoliko dana kasnije ponovno je pozvao Florencia.

“Dodi sa mnom u crkvu”, rekao je.

Florencio je želio ići, ali baka mu nije dopuštala da ode.

Antonio je nastavio redovito pozivati Florencia, i nakon mjesec dana Florencio je vidio priliku. Jednog subotnjeg jutro baka je rano napustila kuću kako bi prodala avokado i ruže. Otišao je s Antonijem u crkvu — i svidjelo mu se. Ljudi su bili prijateljski raspoloženi. Posebno je uživao u programu dječje subotnje škole.

Kad se vratio kući, čekala ga je baka.

“Gdje si bio?” zapitala je.

“Otišao sam s Antoniom u adventističku crkvu”, rekao je mali dječak.

Baka je bila bijesna.

“Ne volim tu crkvu. Nemoj ići u tu crkvu”, rekla je. “Kupit ću ti pivo ako ne odeš u tu crkvu.”

Ali Florencio je subotom išao s prijateljem u crkvu. Iskrao se iz kuće nakon što je baka otišla prodavati poljoprivredne proizvode i pobrinuo se da se vrati prije nje.

Prošle su dvije godine, a Antonio se s obitelji preselio u drugi grad.

Bez svog prijatelja, Florencio je prestao ići u crkvu i stekao je nezdrave navike. Do devete godine žestoko je pio pivo uz odobrenje bake. Tada je počeo pušiti marihuanu i upotrebljavati kokain.

No, sjeme koje je Antonio posadio radeći na bakinom imanju nije uginulo.

Nakon što se dugi niz godina borio s ovisnostima, Florencio je zavapio Bogu za pomoć. “Molim Te, izliječi me”, molio je.

Godinu dana molio je istu molitvu i iznenada ga je napustila želja da pije, puši i drogira se. Bio je slobodan u dobi od četrdeset i pet godina, i radovao se znajući da je Bog uslišao njegove molitve. Dao je svoje srce Isusu i pridružio se Adventističkoj crkvi.

Florencio je rekao da je postao adventist jer se sjeća što mu je Antonio rekao kad je imao četiri godine: da adventistička crkva slijedi Bibliju i da drži sve Božje zapovijedi, uključujući i sedmi dan — subotu.

Danas Florencio ima šezdeset i jednu godinu i voli razgovarati o tome kako ga je Bog spasio od alkohola i droga. Dvadesetak ljudi dalo je svoje srce Isusu nakon što su čuli njegovo osobno svjedočenje i počeli s njim proučavati Bibliju.

“Imamo moćnog Boga”, svjedoči Florencio. “Ne mogu objasniti Njegovu snagu, ali promijenila mi je život.”

Hvala vam na vašim darovima trinaeste subote u prvom tromjesečju 2018. godine koji su pomogli izgraditi novo krilo u Jugoistočnoj bolnici, adventističkoj ustanovi u Florenciovom rodnom gradu Villahermosi, u Meksiku.

Povezano s iskustvom

Gledajte Florencia na Youtubeu: bit.ly/Florencio-Vazquez.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

26. lipnja 2021.

Trinaesta subota: Od vrata do vrata

Meksiko

Sve je započelo kada sam započela srednjoškolsko obrazovanje u malom meksičkom gradiću smještenom otprilike dva sata vožnje južno od granice s američkom državom Teksas.

Kolegica iz razreda, Ketzy, i ja postale smo dobre prijateljice i saznala sam da je adventistica. Više puta me pozvala da idem s njom na kampove i druge crkvene aktivnosti. Ali odbijala sam sve kroz srednju školu.

“Ne mogu ići”, rekla sam. “Moji roditelji mi ne daju dopuštenje.”

Ali nikad nisam pitala roditelje za dopuštenje. Nisam se zanimala za odlazak, a njezini su pozivi išli u jedno, a izlazili na drugo uho.

Ponekad smo Ketzy i ja vodili prijateljske rasprave o suboti. Rekla mi je u što vjeruje, a ja sam joj rekla u što ja vjerujem. Ali zapravo nisam znala u što vjerujem. Samo sam pokušavala biti suprotnog mišljenja od nje. U svakom slučaju, otac mi je rekao da dan bogoslužja nije važan.

Nakon što smo završili srednju školu, Ketzy je odlučila studirati medicinu, ali moja je prijava za sveučilište odbijena. Počela sam misliti da me je Bog zaboravio. Godinu dana sam se osjećala tužno, i kad me Ketzy pozvala na kampiranje, pristala sam ići.

Odmah mi se svidjelo kampiranje. Kamperi su bili dragi i gostoljubivi.

Trodnevno kampiranje bilo je usmjereno na rad misije. Očistili smo rijeku i obnovili adventističku crkvu. Odlazak od vrata do vrata najviše me se dojmio. Lica ljudi zasjala su nakon što smo otpjevali pjesmu ili pročitali biblijski redak.

Vidjela sam da su njihova srca bila preobražena našim molitvama.

Nikad se prije nisam bavila misijskim radom, i bila sam iznenađena koliko sam se dobro osjećala. Pomislila sam: "Stvarno želim raditi više ovoga. Moram to raditi sve vrijeme!"

Vikend kampiranje promijenilo mi je život. Sva moja tuga je nestala. Osjećala sam kao da moj život ima svrhu.

Ali nisam znala koja mu je svrha.

Rekla sam roditeljima za moje kampiranje, ali nisu pokazali nikakvo zanimanje.

Sljedeće subote otišla sam u crkvu. Ljudi su me dočekali i uključili u crkvene aktivnosti. Mnogo sam naučila čitajući Bibliju i odlazeći u crkvu svake subote nakon toga.

Točno mjesec dana nakon kampiranja, student teologije sa Sveučilišta Montemorelos posjetio je crkvu na tjedan dana evangelizacijskih susreta. Pozvala sam ga kući na večeru, a on je razgovarao s mojom obitelji o Bibliji. Dok se pripremao za polazak, pitao me: "Jesi li razmišljala o krštenju?"

Kad sam čula pitanje, pomislila sam: "O, vau, željela sam to čuti!"

Odmah sam se odlučila krstiti. Moji su roditelji i Ketzy gledali kako sam bila krštena tri dana kasnije.

Prošao je jedan mjesec, a ja sam prisustvovala mjesnom kampiranju izviđača na Sveučilištu Montemorelos. Tijekom svjedočenja, organizatori su me pozvali na pozornicu da ispričam svoju životnu priču.

Ljudi su bili vidno dirnuti dok sam govorila. Kad sam završila, voditelj je nadodao: "I ona želi biti studentica na Montemorelosu."

Zapravo, nisam željela studirati na sveučilištu. Nisam imala novca, a osim toga, željela sam ostati s roditeljima. Ali nisam mogla odbiti prijedlog sveučilišnog nastavnika da ljeta provedem radeći kao literarna evanđelistica kako bih zaradila novac za školarinu. Kako sam išla od vrata do vrata u blizini sveučilišta, naučila sam mnogo više o svojoj vjeri.

Shvatila sam da mi se ostvarila želja koju sam dobila na kampiranju mladih — da idem od vrata do vrata. Zaljubila sam se u literarno evangeliziranje.

Kad je ljeto završilo, roditelji su mi naredili da se vratim kući. Kod kuće sam čeznula vratiti se na sveučilište i nastaviti zarađivati novac za školarinu kao literarna evanđelistica. Sad shvaćam da me Bog nadahnjivao da radim kao literarna evanđelistica.

Napokon, rekla sam roditeljima da ću, ako me ne vrate na sveučilište, ići sama. Roditelji su me bijesno odvezli natrag. Nisu se čak ni oprostili kad su me ostavili. Bilo mi je teško i molila sam se: “Gospodine, sada smo samo Ti i ja.”

Prošlo je mjesec dana bez komunikacije s roditeljima i pitala sam se jesam li pogriješila. Nazvala sam oca. Taman kad sam mu htjela reći da se želim vratiti kući, rekao je: “Ne možeš se vratiti. Ostani tamo. Tvoja majka i ja pridružujemo se adventističkoj crkvi.”

Nisam mogla vjerovati! Počela sam plakati. Nisam mogla razgovarati jer sam tako jako plakala.

Kasnije sam saznala da su moji roditelji bili zapanjeni mojom odlučnošću da služim Bogu kao literarna evanđelistica. Nakon što su me ostavili na sveučilištu, odlučili su otići u adventističku crkvu kako bi saznali više. Tada su počeli proučavati Bibliju i odlučili se krstiti. Sve to vrijeme mislila sam da su ljuti na mene.

Šest tjedana nakon telefonskog poziva, otac i majka kršteni su zajedno s mojim sedamnaestogodišnjim bratom i trinaestogodišnjom sestrom. Budući da sam bila vjerna Božjem pozivu da radim kao literarna evanđelistica, moja je obitelj krštena.

Moj rodni grad, San Fernando, mali je gradić i svi znaju da se moja obitelj pridružila adventističkoj crkvi. Dok moji roditelji i ja dijelimo svoju priču, mnoge obitelji pokazuju zanimanje za crkvu. Ne znam što će se dalje događati. Ovo je samo početak naše životne priče.

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja pomoći će u otvaranju takozvanih “centara za bolji život” za obuku misionara na Sveučilištu Montemorelos i na dvanaest adventističkih ustanova za visoko obrazovanje u Interameričkoj diviziji. Hvala vam na vašim velikodušnim darovima trinaeste subote koji pomažu u širenju Radosne vijesti diljem svijeta.

Povezano s iskustvom

Zamolite mladu djevojku da pročita ovo iskustvo u prvom licu.

Gledajte Ashley na Youtubeu: bit.ly/Ashley-Alvarez.

Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite na Facebooku: bit.ly/fb-mq.

Preuzmite misijske poruke i kratke činjenice o Interameričkoj diviziji s: bit.ly/IAD-Facts.

Budući projekti

Darovi trinaeste subote sljedećeg tromjesečja upotrijebit će se u Sjevernoameričkoj diviziji kako bi se:

- ◆ završila druga faza multifunkcionalne teretane, Adventističke indijanske škole Holbrook, Sjedinjene Američke Države;
- ◆ izgradio smještaj za osoblje Adventističke škole Palau, Palau;
- ◆ izgradila crkva i društveni centar Igloolik, Kanada;
- ◆ postrojile crkve za izbjeglice u Kanadi i Sjedinjenim Američkim Državama.

Zanimljivosti o Kolumbiji

1. Adventističku crkvu u Kolumbiji čine Sjevernokolumbijska konferencija i Južnokolumbijska konferencija. Postoji 1.758 crkava, 889 tvrtki i 286.131 članova. U populaciji od 50.374.000 stanovnika u Kolumbiji, jedan je adventist na 176 ljudi.

2. Godine 1894. Frank C. Kelley otišao je iz Sjedinjenih Država u Bogotu kao samostalni misionar, plaćajući svoje troškove predavanjem engleskog jezika i fotografskim uslugama. Vratio se na neko vrijeme u Sjedinjene Američke Države, oženio se, a zatim se vratio u Kolumbiju, ali zdravlje njegove supruge zahtijevalo je povratak u Ameriku 1899. godine. Kelleyjevi su se vratili u Kolumbiju u prosincu 1920., gdje su radili dvije i pol godine prije trajnog povratka kući 1923.

3. Početkom devetnaestog stoljeća adventisti su otišli na otoke San Andres i Providencia, koji pripadaju Kolumbiji, ali se nalaze sjeverno od Paname. Godine 1901. S. Parker Smith (sin Uriaha Smitha) i njegova supruga otvorili su školu na San Andresu. Godine 1908. Smith je u časopisu *Review and Herald* napisao da postoji crkva od devetnaest članova na San Andresu i veća na Providenciji, te da se adventistički rad uglavnom odvija kroz školu na otocima. Tijekom 1916. i 1917. godine nekoliko je kolportera došlo u Kolumbiju.

4. Oko 90% Kolumbijaca su kršćani, uglavnom rimokatolici (71%—79%), sa značajnom manjinom protestanata (17%). Ostatak stanovništva su ateisti ili agnostici, ili tvrde da vjeruju u Boga, ali ne slijede određenu religiju; a mali dio slijede nekršćanske religije. Više od 35% onih koji tvrde da pripadaju većinskoj religiji izvještava da ne prakticiraju svoju vjeru.

5. Kolumbijski ustav iz 1991. jamči slobodu vjeroispovijesti.

6. Službeni naziv Kolumbije je *Republica de Colombia* ili *Republika Kolumbija*. Zemlja je dobila ime po istraživaču Kristoforu Kolumbu i predsjednička je republika.

7. Glavni grad, Bogota, s osam milijuna stanovnika, najveći je grad u Kolumbiji i smješten je usred zemlje, na visokoj visoravni u Andama. Jedan je od najviših glavnih gradova na svijetu na nadmorskoj visini od 2.640 metara.

8. Oko tri petine Kolumbijaca čine *mestizo* ili mješovito autohtono/europsko podrijetlo. Otprilike petina Kolumbijaca ima afričko ili mješovito afričko/europsko podrijetlo i uglavnom žive u obalnim područjima i tradicionalnim područjima uzgoja šećera. Europsko se stanovništvo (uglavnom španjolskog podrijetla) smanjilo na oko jednu petinu. Samo oko 1% stanovništva je autohtono, što je puno niži postotak nego u drugim andskim zemljama.

9. Kastilski španjolski službeni je jezik u Kolumbiji, i uloženo je mnogo napora kako bi se očuvala njegova jezična čistoća. U Kolumbiji postoji i više od 180 autohtonih jezika i dijalekata.

10. Stope pismenosti u Kolumbiji veće su od svjetskog prosjeka; više od 94% ljudi zna čitati i pisati.

11. Najpopularniji sport u Kolumbiji je nogomet, ali zemlja također ima tradicionalni, nacionalni sport koji se zove *tejo*. Tejo uključuje bacanje metalnog paka (*tejo*) na udaljenost od oko osamnaest metara na cijev ili oprugu postavljenu u dasku od jednog kvadratnog metra prekrivenu glinom i postavljenu pod kutom od 45 stupnjeva. Glavna sadržina sporta je upotreba malih, eksplozivnih paketića koji sadrže barut, postavljenih na rubovima cijevi, koji glasno pucaju kad ih pak udari.

12. Kolumbija je poznata po dvama izvoznim proizvodima: svjetski poznatoj kavi i kao vodeći svjetski izvor smaragda.

13. Nacionalni cvijet Kolumbije je orhideja *Cattleya trianae*; nacionalna ptica je andski kondor, najveća leteća ptica na svijetu po ukupnoj težini i rasponu krila; a nacionalno je drvo voštana palma, najviša palma na svijetu.

14. Kolumbija je bila naseljena polunomadskim plemenima sve do dolaska Španjolaca u petnaestom stoljeću. Neovi-

snost od Španjolske stekla je 20. srpnja 1810. godine, a 1886. godine osnovana je Republika Kolumbija.

Zanimljivosti o Meksiku

1. Adventistička crkva sedmog dana u Meksiku ima pet unija: Misiju središnje meksičke unije, Konferenciju meksičke unije u Chiapasu, Konferenciju međuoceanskih meksičkih unija, Sjevernomeksičku uniju i Misiju jugoistočne meksičke unije. Postoji 4.626 crkava, 4.380 tvrtki i 778.320 članova. U populaciji od 126.577.000 stanovnika, jedan je adventist na 163 stanovnika.

2. Najraniji misionarski rad adventista sedmog dana u Meksiku datira iz 1891. godine, kada je američki krojač S. Marchisio otišao u Mexico City prodati englesko izdanje *Velikog sukoba*. Dvije godine kasnije, 1893. godine, skupina misionara, među kojima su Dan T. Jones, dr. Lillis Wood, Ida Crawford, Ora Osborne i Alfred Cooper sa suprugom, stigla je u Guadalajaru i pomogla otvoriti zdravstvenu kliniku i školu. Kasnije se klinika razvila u Sanitarij Guadalajara. *Review and Herald* (10. srpnja 1894.) izvijestio je o ovom pothvatu kao prvom adventističkom pokušaju medicinskog misionarskog rada izvan Sjedinjenih Država.

3. Prva crkva u Meksiku bila je organizirana u Guadalajari otprilike u to vrijeme, u vrijeme osnutka zdravstvene klinike, a 1896. godine *Review and Herald* izvijestio je da je misionarski časopis *El Amigo de la Verdad* (Pravi prijatelj) tiskan u Guadalajari.

4. Katolicizam je prevladavajuća meksička religija, otkako je uveden tijekom španjolske kolonizacije u šesnaestom stoljeću, a Meksiko je druga po veličini katolička država na svijetu, nakon Brazila.

5. Prema popisu stanovništva iz 2010. godine, 83% stanovništva Meksika je rimokatoličko, s 10% ostalih kršćana, 0,2% ostalih religija, 5% bez religije i 3% nije navedeno.

6. Španjolski je službeni nacionalni jezik Meksika i njime govori većina stanovništva, ali još uvijek se govori oko šezdeset autohtonih jezika, uključujući huastec u Veracruzu; maya u Yucatánu; mazahua, nahuatl, otomí, tarastec i totonac u središnjem području Mesa; tzeltal i tzotzil u Chiapasu; i zapotec, mixtec i mazatec u Oaxaci.

7. Meksikanci ozbiljno shvaćaju svoj sport. U doba prije osvajanja gubitnici ritualne igre loptom često su se ubijali. Još uvijek postoje opasni sportovi, poput borbe s bikovima i rodea (izumljeni u Meksiku), u kojima natjecatelji riskiraju svoje živote.

8. Najpopularniji sport u Meksiku je nogomet. Meksiko je bio domaćin Svjetskog nogometnog prvenstva 1970. i 1986., a Mexico City Ljetnih olimpijskih igara 1968. godine.

9. Meksiko ima bogato autohtono podrijetlo i bio je duboko pogođen s nekoliko stoljeća vladavine Španjolaca. Danas je većina Meksikanaca *mestizos* (mješavina autohtone i španjolske krvi).

10. Meksiko je tijekom svoje povijesti stvorio sjajne umjetnike, uključujući Maje i druge autohtone skupine, koji su izrađivali freske, skulpture i nakit. I moderni meksički umjetnici proizvode sjajne slike, skulpture, freske i fotografije.

11. Sivi kitovi svake godine preplivaju tisuće kilometara od Aljaske do sjevernog Meksika, da bi se razmnožavali u vodama pokraj Južne Kalifornije.

12. Prvo sofisticirano društvo u Meksiku stvorili su ljudi Olmeci, koji su se pojavili u jugoistočnom dijelu zemlje oko 1200. p. n. e. Slijedili su ih Maje, Tolteci i Azteci.

13. Meksička drevna društva izgradila su ogromne gradove i nevjerojatne piramide, stvorila prekrasna umjetnička djela i proučavala astronomiju kako bi odredila kada će saditi usjeve i održavati vjerske obrede.

14. Više od polovice stanovništva Meksika živi u središtu zemlje, ali velika sušna područja na sjeveru i tropskom jugu tek su rijetko naseljena. Gotovo 80% Meksikanaca sada živi

u gradskim područjima, jer su se ljudi iz siromašnih seoskih područja ulili u meksičke gradove, a glavni grad Mexico City jedan je od gradova s najvećom gustoćom stanovništva na svijetu.

15. Meksiko je jedna od biološki najraznolikijih zemalja na svijetu; sastavljen od planina i tropskih prašuma, pustinja i močvara, sadrži bezbroj životinjskih vrsta.

16. Meksiko je središnja postaja u migracijskim obrascima mnogih vrsta. Bezbrojne patke i guske svake jeseni lete u planine Meksika. Milijuni ugroženih leptira monarha svake godine migriraju iz Sjedinjenih Američkih Država kako bi zimu proveli na šumovitim vrhovima u istočnoj državi Michoacán. Michoacánov rezervat biosfere leptira Monarch proglašen je UNESCO-vom svjetskom baštinom 2008. godine, iako onečišćenje iz Mexico Cityja i sječa drveća prijete leptirima.

17. Tri boje zastave Meksika imaju duboko značenje za zemlju: zelena znači nadu i pobjedu; bijela znači čistoću; a crvena predstavlja krv koju su prolili narodni heroji.

18. Granica između Meksika i Sjedinjenih Američkih Država (3.200 kilometara) druga je po dužini na svijetu, nakon granice između Sjedinjenih Američkih Država i Kanade.

19. Meksička hrana poznata je po svojoj paleti okusa i začina, posebno ljutih čilija. Popularna jela uključuju tacos, burritos i enchiladas, koji se mogu naći u restoranima širom svijeta.

20. Od rođenja do smrti, na status i mogućnosti pojedinca u Meksiku snažno utječu obiteljske veze. Zbog gospodarskih prednosti ili potrebe dijeljenja smještaja, tri ili više naraštaja često dijele kućanstvo, i u seoskim tako i u gradskim područjima. Cijele obitelji, bake i djedovi, odrasli, tinejdžeri i mala djeca često prisustvuju zbivanjima zajedno.

21. Vjenčanja su obično velika obiteljska događanja, kao i tradicionalna quinceañera, proslava petnaestog rođendana mlade žene.

Zanimljivosti o Trinidadu i Tobagu

1. Trinidad i Tobago pripada Karipskoj uniji konferencija. Otok Trinidad čini Južnokaripsku konferenciju, dok Tobago obuhvaća Misiju Tobago. Postoje 162 crkve sa 67.422 članova. U broju stanovnika od 1.362.000, to je jedan adventist na svakih dvadeset ljudi u Trinidadu i Tobagu.

2. Adventistički nauk je vjerojatno predstavljen Trinidadu i Tobagu oko 1879. godine putem literature poslana iz Engleske. Već 1880. ili 1881. godine skupina svetkovatelja subote, predvođena Jamesom R. Braithwaiteom, sastala se u Tobagu. Početkom 1880-ih, Međunarodno literarno i misionsko društvo (ITMS) u Sjedinjenim Američkim Državama slalo je adventističku literaturu u Trinidad i Tobago. Prvi konkretan potvrđan odgovor na adventnu vijest na Trinidadu došao je kroz primjerak knjige *Patrijarsi i proroci* spisateljice Ellen G. White, koja je prosljeđena čovjeku koji je postao jedan od prvih svetkovatelja subote na otoku.

3. U Trinidadu je tijekom 1880-ih i 1890-ih bilo nekoliko samostalnih američkih i zapadnoindijskih literarnih evanđelista, a u veljači 1894. ministar Andrew Flowers i njegova supruga Rachael stigli su kao prvi službeni misionari. Nažalost, Andrew Flowers obolio je od takozvane žute groznice i umro u španjolskoj luci u srpnju 1894., a supruga se ubrzo vratila kući.

4. Prva mjesna adventistička crkva osnovana je u Couvi, Trinidad, s dvadeset i osam članova, u studenom 1895. godine.

5. Prema najnovijem nacionalnom popisu stanovništva, 33,4% stanovništva Trinidada i Tobaga je protestantsko, 21,5% rimokatoličko, 14,1% hinduističko i 8% muslimansko. Manji broj pripada tradicionalnim karipskim religijama s afričkim korijenima, a još manji postotak su Jehovini svjedoci, budisti ili oni koji nisu povezani s njima.

6. Naseljeni uglavnom ljudima afričkog i indijskog podrijetla, Trinidad i Tobago imaju prihod po glavi stanovnika

znatno iznad prosjeka za Latinsku Ameriku i Karibe, zbog velikih pričuva nafte i plina. Ipak, ovisnost o tim pričuvama učinila je zemlju osjetljivom na svjetske cijene sirove nafte. Pad cijena tijekom 1980-ih i 90-ih rezultirao je velikim inozemnim dugom i raširenom nezaposlenošću.

7. Trinidad i Tobago glavno je područje za pretovar kokaina i, kao i mnoge druge zemlje u tom dijelu svijeta, uznemireno je nasiljem povezanim s drogom i bandama.

8. Iako je engleski službeni jezik, većina ljudi govori trinidadski engleski, kreolski jezik.

9. Godine 1498. Kristofor Kolumbo posjetio je otoke. Legenda kaže da je Trinidad nazvao po tri vrha na njegovom jugoistočnom uglu, a Tobago po lokalnoj vrsti duhanskih lula.

10. Od 1802. do 1814. Britanija je najprije dobila Trinidad, a zatim Tobago od Španjolske i Francuske, a 1889. godine Trinidad i Tobago bili su sastavljeni kao jedinstvena britanska kolonija. Zemlja je postala neovisna republika 1976. godine.

11. Ropstvo je u Trinidadu i Tobagu ukinuto 1834. godine, a iz Indije su zatim dovedeni prezaduženi radnici koji su radili na plantažama šećera. Danas hindusi čine oko četvrtine stanovništva Trinidada i Tobaga.

12. Stanovništvo Trinidada i Tobaga sastoji se od oko 40% istočnoindijske, 39% crne, 18% mješovite rase, 0,6% bijele i 0,4% Kineza.

13. Trinidad i Tobago je otočna država u najjužnijem području Kariba koju čine dva glavna otoka, Trinidad i Tobago, te nekoliko manjih otoka. Trinidad, veći od otoka, ima površinu od oko 4.800 četvornih kilometara i udaljen je jedanaest kilometara sjeverno od venezuelske obale. Tobago se nalazi trideset kilometara sjeveroistočno od Trinidada i ima površinu od oko 300 četvornih kilometara.

14. Trinidad i Tobago ima najveće prirodno nalazište asfalta na svijetu. Jezero La Brea, na jugu Trinidada, prostire se na četrdeset hektara, duboko je sedamdeset šest metara i procjenjuje se da sadrži deset milijuna tona asfalta. Legenda

kaže da ga je otkrio Sir Walter Raleigh nakon što su mu domaći ljudi pokazali mjesto. Na tom području postoje i prirodni spremnici sa sumporom, koji imaju ljekovita svojstva.

15. Kaže se da najkvalitetnije vrste kakaa na svijetu dolaze iz Trinidada i Tobaga; poznata sorta trinitario glavni je sastojak visokokvalitetnih čokolada širom svijeta.

16. Poznati *limbo* stvoren je u Trinidadu, a podrijetlo vuče iz otočnoafričke baštine. Šipka je pričvršćena za dva uspravna štapa, a natjecatelji se moraju sagnuti unatrag da bi hodali ispod šipke ne dodirujući je i ne dopuštajući da im bilo koji dio tijela, osim dna stopala, dodiruje tlo. Nakon svakog kruga pokušaja, šipka se spušta sve dok samo jedna osoba ne može uspješno proći ispod nje. Svjetski rekord je oko petnaest centimetara. Ponekad natjecanje učini još uzbudljivijim paljenje šipke.

17. Trinidad je jedno od najvažnijih svjetskih mjesta gniježdenja divovske kornjače. Na plaži Grande Riviere na sjevernoj obali nalazi se drugo po veličini mjesto gniježdenja kožastih kornjača na svijetu, koje dnevno posjeti do pet stotina kornjača kako bi položilo jaja.

18. Moruga scorpion, podrijetlom iz južnog Trinidada, službeno je druga najljuća paprika na svijetu, s dva milijuna jedinica na ljestvici ljutine Scoville. U usporedbi s tim, paprika babura bilježi ništicu od sto, a jalapeno može doseći 10.000 jedinica.

19. Trinidad i Tobago ima najveći broj vrsta ptica po kvadratnom kilometru. Iako je sćušna zemlja u usporedbi s Brazilom i Venezuelom, ima sličan broj vrsta, s ukupno 482 vrste ptica, uključujući sedamnaest vrsta kolibrija.

20. Jedini novi akustični instrument izumljen u dvadesetom stoljeću izišao je iz naftne industrije Trinidada i Tobaga. Čelični bubnjevi smatraju se nacionalnim instrumentom otoka, a prvi su izrađeni od bubnjeva za ulje. Glazba calypso i bendovi s čeličnim bubnjevima nastupaju u karnevalskim proslavama na oba otoka.

21. Prema podacima Ujedinjenih naroda, Trinidad i Tobago je najsretnija država na Karibima.

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole 3

TRINIDAD I TOBAGO

Djevojke ili Bog? 5
Pucnjava u prolazu 8
Bog ne čini pogreške 11
Eksplozija plinskog spremnika 14
To je Bog 17

KOLUMBIJA

Smrtonosni ubod škorpiona 21
Posuđivanje riže i šećera 24

MEKSIKO

Jesi li spreman umrijeti? 27
Bum! 30
Molitva za muža 33
Ne na moj način 36
Moć sjemena 39
Od vrata do vrata 42

Zanimljivosti 46

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com